ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOSÉ FRANCÉS

Ο ΛΥΚΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΥΦΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ἦταν ἕνα ὡραῖο ἡλιολουσμένο πρωΐ τοῦ Φεβρουαρίου. Ἡ Καπουτσέτο γύριζε ἀπ' τὴν ἀγορά. Ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἕνα λειβ δ, ἔπειτα ν' ἀνεβῇ μιὰ πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, νὰ κατεβῇ ἄλλη μιά, νὰ περάσῃ ἀνάμεσα σ' ἕνα μικρὸ δάσος, κι' ἔπειτα ἀπ' ἕνα ποτα-μάκι, γιὰ νὰ φθάσῃ σπίτι της.

Ἡ Καπουτσέτο ἦταν ἑφτὰ χρονῶν, μὲ μάτια γαλανὰ καὶ φωνὴ ἀργυρόηχη.

Ὁ πατέρας της ἦταν δασοφύλακας. Φοροῦσε ἕνα ἀμπέχονο ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα μπλὲ, μπότες ἀπὸ κίτρινο δέρμα, μιὰ πλατεια ζωστῆρα μαύρη κι' ἕνα καπέλλο σταχτι, στολισμένο μὲ φτερα γάλου.

Εἶχε κόκκινα μουστάκια καὶ κρατοῦσε πάντα κρεμασμένα ἐπάνω του ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅπλο του, ἕνα μεγάλο κυνηγετικὸ μαχαῖρι καὶ μιὰ σάλπιγγα ἐπίχρυση ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ μιὰ ὥρα μακρυά.

Κάθε βράδυ μόλις ἔπερνε νὰ βραδυάζῃ, ἀκουγόταν ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγας ἐκείνης ποὺ ἔπαιζε μελωδίες παλαιϊκὲς χωριάτικες, ρωϊκὲς ἀλλὰ καὶ μελαγχολικές.

Ἡ μητέρα τῆς Καπουτσέτο ποὺ ἔραβε καθισμένη ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, μόλις ἀκουγόταν ὁ ἦχος ἐκεῖνος σήκωνε τὸ κεφάλι καὶ ρωτοῦσε τὴν κόρη της, ποὺ καθόταν δίπλα της :

— Ἀκοῦς, Καπουτσέτο ;

Καὶ ἡ Καπουτσέτο σήκωνε τὸ χέρι της, ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλο πρὸς τὸ μαῦρο δάσος καὶ ἀπαντοῦσε :

— Ὁ μπαμπᾶς !

Ἔπειτα ἔμεναν σιωπηλὲς κι' ἡ δύο τους καὶ ἄκουγαν τὸν ἦχο ποὺ ἔφερνε ὁ ἀγέρας μέσ' στὴν γλυκειὰ ἠρεμία τῆς ἑσπέρας.

Ἦταν στιγμὲς ἥσυχες, νανουρισταικὲς,—γεμᾶτες ἀνέκφραστη γλυκύτητα ἡ στιγμὲς ἐκεῖνες ποὺ ἡ Καπουτσέτο καὶ ἡ μητέρα της ἔβλεπαν ὅτι στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τεραστίου δάσους μὲ τὰ αἰωνόβια δένδρα, ὁ πατέρας ἀποσυρετοῦσε τὸν ἥλιο, σηκώνοντας πρὸς τὸ μέρος του τὴν ἐπίχρυση καὶ ἠχηρὴ κυνηγετικὴ σάλπιγγα.

Κάποια μέρα ἡ Καπουτσέτο ζήτησε ἀπ' τὸν πατέρα της νὰ τὴν πάρῃ μαζύ του στὸ δάσος. Ἐκεῖνος δέχθηκε πρόθυμα, χαϊδεύοντας τὰ κοκκινόξανθα μουστάκια του, ἀλλὰ ἡ μητέρα της ἀντιστάθηκε.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε ζωηρά. Ἐκεῖ ἔχει θηρία, ἔχει κλέφτες καὶ λύκους.

Ἐχρειάσθηκε τότε νὰ τῆς ἐξηγήσουν τί εἶνε οἱ κλέφτες καὶ τί εἶνε οἱ λύκοι καὶ χρειάσθηκε ὥρα πολλὴ γιὰ νὰ καταλάβῃ ἡ Καπουτσέτο τί ἦταν αὐτὰ τὰ πράγματα...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ πατέρας της, ἀφοῦ σέρνοντας ἕναν λύκο σκοτωμένον καὶ ἕνα βράδυ ὅταν ξαναγύρισε ἦταν σκυθρωπός, ἀπελπισμένος, τὰ ροῦχα του ἦταν καταλασπωμένα καὶ τὸ χέρι του τυλιγμένο σ' ἕνα μανδῆλι ματωμένο.

Τὴν νύχτα, καθὼς στριφογύριζε ἀνήσυχη καὶ ἄϋπνη στὸ κρεββατάκι της, ἡ Καπουτσέτο ἄκουσε τοὺς γονεῖς της νὰ μιλοῦνε. Ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ λέῃ πὼς εἶχε σκοτώσει κάποιον ἄνθρωπο, κάποιον λαθροθῆρα, ποὺ ἐπειδὴ τὸν εἶχε πιάσει ἀπ' αὐτοφώρῳ νὰ κυνηγᾷ λαθραῖα, ἐπετέθηκε ἐναντίον του.

Τότε ἡ Καπουτσέτο εἶχε καταλάβει ὅτι ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ συναντηθῇ κανεὶς μ' ἕναν λύκο, ἢ μ' ἕναν λαθροθῆρα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχε ψυχὴ ρομαντικὴ καὶ ἦταν κόρη ἀνθρώπου ἀνδρείου καὶ ριψοκίνδυνου, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται μὲ περισσότερη δύναμη τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὰ μυστήρια τοῦ δάσους.

Γι' αὐτὸ στὸ ὡραῖο ἡλιοφώτιστο ἐκεῖνο πρωΐ τοῦ Φεβρουαρίου, ὅταν πέρασε τὸ λειβάδι, κοντοστάθηκε ἀπέναντι στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Ξαφνικὰ σκέφθηκε ὅτι ἦταν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθο της. Δὲν ἀνέβηκε τὴν πλαγιὰ, οὔτε ἀνέβασε τὸ δάσος, οὔτε πέρασε τὸ ποταμάκι πατῶντας ἐπάνω στὸν χονδρὸ κορμὸ δένδρου ποὺ ἔνωνε τὶς δυὸ ὄχθες του.

Τράβηξε πρὸς τὰ ἀριστερὰ, πρὸς τὸν σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδη δρόμο τοῦ δάσους, ὅπου ὁ πατέρας της ἀντιμετώπιζε τοὺς λύκους καὶ τοὺς λαθροθῆρες μὲ μαχαιριὲς καὶ τουφεκιές. Ἐκεῖ, ἡ Καπουτσέτο ἀπάντησε ἕναν ἄνδρα μὲ μεγάλη ἀχτένιστη γενειάδα καὶ μὲ μάτια διαπερασιὰ σὰν στυλέττα. Στὰ χέρια κρατοῦσε ἕνα φουσέκι.

— Ποῦ πᾶς μικροῦλα ; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Πάω νὰ βρῶ τὸν μπαμπᾶ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μικρή.

— Ποιὸς εἶνε ὁ μπαμπᾶς σου ;

Ἡ Καπουτσέτο κοντοστάθηκε λίγο πρὶν ἀπαντήσῃ. Τέλος τοῦ εἶπε :

— Ὁ μπαμπᾶς μου φοράει ἕνα ροῦχο μπλὲ, ἕνα καπέλλο γκρίζο μὲ φτερὰ, κρατάει μιὰ χρυσῆ σάλπιγγα κι' ἕνα μαχαῖρι γιὰ νὰ σκοτώνῃ τοὺς λύκους καὶ τοὺς λαθροθῆρες.

Ἡ Καπουτσέτο τρόβηξε πρὸς τὸ δάσος...

Ὁ ἄνθρωπος σκυθρώπασε καὶ τὸ χέρι του ἔσφιξε μὲ δύνσμι τὸ ραβδί του.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου ;

— Ἐκεῖ.

Καὶ τὸ μικρὸ κοριτσίστικο χεράκι ἔδειξε τὸ δάσος.

Ὁ ἄνθρωπος κύτταξε ἐρευνητικὰ γύρω. Ἦταν μόνος. Ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ἦταν λαθροθῆρας ἔτρεφε μέσ' στὴν καρδιά του πάντα ἀναμένη τὴν φλόγα τοῦ μίσους ἐναντίον τῶν δασοφυλάκων. Μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ σβήσῃ τὴν φλόγα τοῦ μίσους του.

Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκανε. Ἡ Καπουτσέτο εἶχε μάτια τόσο γαλανὰ, χαμόγελο τόσο γεμάτο ἀγνότητα κι ἐμπιστοσύνη καὶ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη μὲ τόση ἀφέλεια καὶ τόση ἄγνοια τοῦ κινδύνου, ποὺ δὲν αἰσθάνθηκε τὴν δύνομι νὰ της κάνῃ κακό. Μέσ' στὴν ἀκαλλιέργητη ψυχή του εἶχε φυτρώσει ξαφνικὰ σὰν ἕνα λουλοῦδι ταπεινὸ καὶ θαυματουργὸ, ἡ καλωσύνη.

Ἡ Καπουτσέτο συνέχισε τὸν δρόμο της. Χώθηκε μέσ' στὸ δάσος καὶ τρύπωσε ἀνάμεσα στὰ δένδρα. Μιὰ ἀπέραντη σιγὴ τὴν τοιγύριζε. Κάτω ἀπ' τὰ σανδάλια της τὸ χῶμα ἔτριζε. Τὰ μαλλιά της μπερδευόνταν στὰ χαμηλὰ κλαριὰ τῶν δένδρων. Καὶ ξαφνικὰ τὴν κυρίευσε ἕνας φόβος δυνατός. Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ ἀγωνία :

— Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ !

Κανένας δὲν τῆς ἀποκρίθηκε, οὔτε κἄν ἡ ἠχώ. Τότε ἐξακολουθήσε τὸν δρόμο της καὶ χωνόταν διαρκῶς περισσότερο μέσα στὸ δάσος. Τέλος, κουρασμένη, ἔπεσε στὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου καὶ ξέσπασε σὲ κλάματα. Ὁ φόβος καὶ ἡ κούρασις τὴν ἔκαναν ν' ἀποκοιμηθῇ.

Ὅταν ξύπνησε εἶδε δίπλα της ἕνα λύκο καθισμένο στὰ πισινά του πόδια. Τὸ τρίχωμά του ἦταν καταλερωμένο καὶ γεμᾶτο ξερὴ λάσπη. Ἦταν τόσο ἀδύνατος ποὺ φαινόντανε τὰ παγίδια του. Ἡ Καπουτσέτο τοῦ χαμογέλασε. Τὰ μικρὰ παιδιὰ τὴν στιγμὴ ποὺ πρωτοξυπνοῦν χαμογελοῦν ὀτιδήποτε κι' ἂν ἀντικρύσουν.

— Τί κάνεις, λυκούλη; τὸν ρώτησε.

Ὁ λύκος μὲ φωνὴ βραχνὴ τῆς ἀποκρίθηκε ὅπως οἱ λύκοι τῶν παραμυθιῶν :

— Σὲ κυττάζω. Εἶσαι πολὺ ὥμορφη...

Ἡ Καπουτσέτο, ἱκανοποιημένη, τοῦ χαμογέλασε πιὸ πρόσχαρα.

— Πεινᾶς, λυκούλη ; τὸν ξαναρώτησε.

— Ὤ, ναί ! Πολύ.

Τότε ἡ Καπουτσέτο ἄνοιξε τὸν ντορβᾶ ποὺ εἶχε κρεμασμένον στὴν πλάτη της, ἔβγαλε τὸ ὡμὸ κρέας ποὺ πήγαινε στὴν μητέρα της ἀπ' τὴν ἀγορά, γιὰ τὸ φαγητὸ τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ ἔδωσε στὸν λύκο. Ἔπειτα τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ βούτυρο. Τέλος ἔβγαλε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρὶ ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ τὸ ἔφαγε ἡ ἴδια.

Ἔπειτα ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν ἥσυχα-ἥσυχα, ἁπλὰ σὰν δυὸ παληοὶ φίλοι. Ὁ λύκος τῆς διηγήθηκε τὴν ταραχώδη καὶ ἡρωϊκὴ ζωή του, τὶς νυκτερινὲς ἐπιδρομές του, τὸ μ σος τῶν ἀνθρώπων ἐναντίον του, καὶ τὴν εὐκινησία μὲ τὴν ὁποία ὥρμοῦσε ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ποὺ συναντοῦσε μόνους. Ἡ Καπουτσέτο τοῦ μίλησε γιὰ τὶς γαλοποῦλες της, γιὰ τὶς χῆνες της, γιὰ τὶς κοῦλες της καὶ τοῦ εἶπε ἀκόμη πόσο ὡραῖα χτυποῦσε κάθε βράδυ στὸ σουρούπωμα ἡ χουσῆ σάλπιγγα τοῦ πατέρα της.

Ξαφνικὰ, κάποια στιγμὴ ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγας διέσχισε τὸν ἀέρα. Ὁ λύκος τέντωσε τ' αὐτιά του, ἕνα ρίγος διέτρεξε ὅλα τὰ πλευρά του, καὶ ἕνα ἀπαίσιο οὐρλιασμα βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἡ Καπουτσέτο φοβήθηκε. Καὶ τότε ὁ λύκος ξαπλώθηκε ἥμυχα-ἥσυχα κοντά της, ἀκούμπησε ἁπαλὰ ἁπαλὰ ἐπάνω της τὰ μπροστινά του πόδια καὶ μὲ τὴν γλῶσσα του ἄρχισε νὰ τῆς γλύφῃ τὰ χέρια. Ἡ Καπουτσέτο τὸν κύτταζε μ' εὐγνωμοσύνη, ἔβγαλε τὴν κόκκινη σάρπα ποὺ φοροῦσε στὸν λαιμό της καὶ τὴν ἔδεσε στὸν λαιμὸ τοῦ λύκου.

Ἡ ἡμέρα ξεψυχοῦσε, ἤρεμα, μαγευτικά. Ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγας πλησίαζε ὁλοένα περισσότερο πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ λύκος μὲ τὴν Καπουτσέτο, καὶ πλησίασε τόσο πολὺ, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ λύκος ἔκανε ἕνα πήδημα μεγάλο κι' ἔγινε ἄφαντος μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἡ Καπουτσέτο ἔμεινε μόνη καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὸ πρωΐ, οἱ γονεῖς της, ποὺ τὴν ἀναζητοῦσαν ἀπ' τὴν περασμένη μέρα, τὴν βρῆκαν στὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος, νὰ κλαίῃ ἀκόμη...

***

Ἡ Καπουτσέτο κράτησε μυστικὴ τὴν συνάντησί της μὲ τὸν λύκο. Οἱ γονεῖς της γιὰ πολλὲς μέρες δὲν τὴν ἄφηναν νὰ βγαίνῃ μόνη της ἀπ' τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ὅταν ἐπὶ τέλους τὴν ἄφησαν ἕνα πρωΐ, ἐκείνη ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δάσος. Μὲ μεγάλη δυσκολία μπόρεσε νὰ ξαναβρῇ τὸ μέρος τῆς συναντήσεως. Καὶ τὸ βρῆκε γιατί

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Δ.

Ἕνας σπάνιος Ἕλλην πορτραιτίστας ἐγκατεστημένος στὸ Παρίσι, ὁ ὁποῖος ἦτο πρὸ μηνὸς στὰς Ἀθήνας, ὅταν εἶδε τὴν ὡραιοτάτη κοπέλλα ἐζήτησε νὰ ποζάρῃ γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸ πορτραῖτο της εἰς τὸ ἐν Παρισίοις ἀτελιέ του. Τύπος κρεολῆς μὲ μάτια ἀστραφερὰ σὰν μαῦρα διαμάντια, κορμοστασιὰ ἀγαλματώδης, μιὰ ἔκφραση πικάντικη καὶ γλυκυτάτη, ὕφος ἐκτάκτως συμπαθητικό. Ἀνήκει στὴν τελευταία ἐσοδείαν τῶν «μπὰκ φίς». Ἡ πρώτη της ἐμφάνισις—πέρισυ σ' ἕνα θαυμάσιο ἰδιωτικὸ χορὸ—μὲ τουαλέττα ρὸζ ἐλαφρῶς περλαρισμένη, ἦτο θαῦμα θαυμάτων. Τελευταίως ἡ διαμονή της στὶς Σπέτσαις συνετέλεσεν σὲ λίαν θαυμαστικὲς κρίσεις. Εἶνε ἐξαιρετικὴ πιανίστα καὶ διεκρίθη μετὰ τῶν καλλίστων μαθητριῶν.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εἰς τὴν νῆσον τοῦ Μυρτώου ἡ κίνησις ζωηροτάτη κατ' αὐτάς. Τὸ Ποσειδώνιον ἐν ἀπαρτίᾳ. Παροῦσαι πολλὲς ἀθηναϊκὲς κομψότητες. Χορὸς κάθε βράδυ εἰς τὴν πελωρίαν ταράτσα καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους ζωηροτάτης τζὰζ-μπάντ.

— Νεολαία ἀφθονη καὶ ἀρκετὲς νεαρὲς «μπὰκ-φίς», μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτοστατοῦν σὲ μπρίο αἱ δίδες Ἀλ. Θοχάρη καὶ Χατζηαργύρη.

— Ψίθυροι θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει δύο ὡραιοτάτων Ἀλεξανδρινῶν δεσποινίδων Παναγοπούλου, ἡ ὁποῖες καὶ ὑπὸ ἔποψιν ντυσίματος καὶ κομψότητος εἶνε τὸ νὸν πλὲ οὔλτρα τοῦ σίκ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην χορευτικὴ βραδυὰ παρὰ τῇ Δίδι Γ. Κωνσταντίνου εἰς τὴν ἐν Ν. Φαλήρῳ Ἔπαυλιν, ἤτις ἦτο ὑπέρ ποτε ὡραία τουαλέττα ἀπὸ κρὲπ τζόρτζια κόκκινο.

— Προφανὲς ἐμφανίσεις: ἡ δὶς Λελὲ Δ. Χαρισιάδη μὲ ζωρζέττ λευκὴ καὶ ζώνη ἀπὸ τριῶν χρωμάτων βελοῦδο, δὶς Ρωξάνη Γ Λουϊζίδη μὲ κίτρινο ζωρζέττ, δὶς Λ. Φορέστη μὲ μουσσελίνα ἐμπριμὲ καφὲ καὶ χρυσὴ σὲ ἀριστοτεχνικὴ «κούπ».

— Ἐπίσης παρευρέθησαν κ. καὶ δὶς Πράττερ πολὺ εὔμορφη μὲ λευκὴ τουαλέττα καὶ κίτρινα λουλούδια, κ. καὶ δὶς Γεωργιάδη μὲ χαριτωμένη τουαλέττα ἀπὸ κρὲπ μπλὲ-σιὲλ καὶ ἀσημένια λουλούδια, κ. καὶ κ. Β. Ἠλιοπούλου μπλὲ σιὲλ, κ. καὶ δὶς Ἀναστασιάδη, μὰβ ζωρζὲττ ἐξαιρετικὴ χορεύτρια, κ. καὶ δὶς Διαμαντοπούλου χαριτωμένη κορμοστασιὰ μὲ ζωρζὲττ τυρκουάζ, κ. καὶ δὶς Τσακονάνου (ἐκ Ρουμανίας) ὡραιοτάτη μὲ ἐμπριμὲ μουσσελίνα ἄσπρη καὶ μαύρη σὲ καλλιτεχνικὸ σχέδιο, κ. καὶ δὶς Ἀποστολίδη μὲ γκρὶ ἀρζὰν μουσσελίνα.

— Εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Κηφισσιᾶς πολὺ συχναὶ χορευτικαὶ ἑσπερίδες. Σ' ἕνα ἐκ τῶν δύο φιγουράρουν ὡραῖα Ἀλεξανδρινὰ «σπέσιμαν», ἡ δὶς Ἀρκουδάρη, μιὰ σιλουέττα θελκτικὴ ντυμένη πάντοτε μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο, δὶς Λίζυ Ρόστοβιτς μελαχρινὴ μὲ γαλανὰ μάτια χαρακτηριστικὸ σπάνιο ὡμορφιᾶς ποὺ ἐξυμνεῖ ὁ Μυσσέ, δὶς Ὀράτη ἰδιότυπη καὶ χαριτωμένη Ἀλεξανδρινή.

— Αἱ δεξιώσεις τοῦ μπρὶτζ ἐξακολουθοῦν, θιασῶτες καὶ θιασώτιδες παραμένουν σταθεροὶ στὸ προσφιλές των παιχνίδι. Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν τέννις—μπρὶτζ παρὰ τῖς δίδες Ἀλ. Δημητριάδη. Ὁ δροσερὸς κῆπος, ἡ σκιερὲς βεράντες ἀρωματισμένες ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιά. Ἡ δίδες Ντέπη καὶ Λίλη Δημητριάδη ὡραιότατες, ἡ μία μὲ κρὲπ-ντὲ-σὶν λευκὸ καὶ κόκκινα ντεσέν, ἡ ἄλλη μὲ κίτρινο κρὲπ-ντὲ-σίν, ἐδέχοντο τοὺς κεκλημένους των μὲ πολλὴν χάριν.

— Μεταξὺ τῶν μπριτζιστριῶν αἱ δίδες Γ. Ἀντωνιάδη ἐκ Καΐρου, δύο νεαρώτατες, Μπαικεριζούσης μελαχρεινάδας καὶ ἐξαιρετικῆς χάριτος μὲ φορέματα ἁπλούστατα καὶ πολὺ σὶκ, ἡ μία τυρκουὰζ κρὲπ-ντὲ-σὶν καὶ ἡ ἄλλη λευκό, ἡ δὶς Μικὲττ Ζαφειροπούλου ζωρζὲττ καφὲ καὶ μπὲζ καὶ καστόρινο καπέλλο στοὺς ἰδίους τόνους, δὶς Δ. Μιταυτσῆ πολὺ χαριτωμένη ἐμφάνισις μὲ μπὲζ κρὲπ τζόρτζια καὶ πουὰ γκρὶ-μπλέ, καστόρινο καπέλλο παριζιάνικο γκρὶ-μπλὲ, δὶς Λουσὶ Ντερπλαὶ μπλὲ μαρὶν κρὲπ-ντὲ-σὶν καὶ γκρενὰ καστόρινο καπέλλο, κ. Γ. Πετρίδη μὲ κομψότατο τζέμπερ ἡ φοῦστα κόκκινο λάκαλ καὶ ἄσπρο ψάθινο καπέλλο, δὶς Πετιμεζᾶ χαριτωμένη ξανθὴ ὡμορφιὰ μὲ μπλὲ παστὲλ τουαλέττα.

— Μία εὐχάριστη ἔκπληξις ἦτο τὸ τραγοῦδι τῆς δίδος Μικὲττ Ζαφειροπούλου ἡ ὁποία ἐτραγούδησε πολὺ γοητευτικὰ ρωσσικὰ τσιγγάνικα τραγούδια.

Ἡ Μονταὶν

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος... Δρχ. 130 ||| Ἐξωτερικοῦ Λίρ. Ἀγγλίας Μία.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' πευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ "Μπουκέτου,, κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3.
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΥΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Χυνοπωριάτικοι καιροί... Μουντοὶ οὐρανοί, ψιχάλα
μονότονη σὰν τὼν παιδιῶν τὸ κλάμα, νεκρωμένοι
δρόμοι, θλιμένοι ἐσπεριοὶ ποὺ ἀχολαγᾶν κι' ἐκεῖνο
τὸ μούχρωμα ποὺ μέσα μας καὶ γύρω κατεβαίνει!
Χυνοπωριάτικοι καιροί... Στὰ σκοτεινὰ τὰ σπήτια
τὰ γέρικα τὰ ἔπιπλα μυρίζουν μουχλιασμένα,
καὶ κάποιο ρίγος ποὺ γλυστρᾷ παντοῦ καὶ κάνει τ' ἄνθια
στὰ βάζα νὰ φυλλοροῦν ἀθόρυβα, σβυσμένα...

Χυνοπωριάτικοι καιροί... Ρολόγια
[ποὺ χτυπᾶνε
τὶς μάταιες ὧρες ξαφνικὰ στὴν
[παγερὴ ἡσυχία,
ἐνῶ λαγγεύουν οἱ ψυχὲς καὶ ἡ
[χλωμὴ Ἀνία
σὰν τὸν βραχνὰν ἀπάνω μας γυρ-
[μένη, τὴν καρδιά μας,
μὲ τὴ χρυσὴ μὰ σουβλερὴ τῆς
[Νοσταλγίας βελόνη
ἀγάλια κ' ἀδιάφορα τρυπῶντας,
—τὴ ματώνει.

Κώστας Οὐράνης

ἐκεῖ τὴν περίμενε ὁ λῦκος, πιὸ ἀδύνατος καὶ ἀπὸ τὴν περασμένη φορά, μὲ ἄτονα τὰ μάτια, μὲ τὴν γλῶσσα κρεμασμένη καὶ μὲ τρεμάμενα πόδια. Στὸν λαιμό του ἦταν πάντα δεμένη ἡ κόκκινη σάρπα τῆς; Καπουτσέτο.

— Λυκούλη, φτωχέ μου λυκούλη! τοῦ φώναξε μὲ χαρὰ ἡ κόρη μόλις τὸν εἶδε.

— Σὲ περίμενα, Καπουτσέτο,. Ἤξερα ὅτι θἀρχόσουν νὰ μὲ βρῆς.

Ἡ φωνή του εἶχε κάτι τὸ λυπημένο καὶ γεμάτο πόνο. Ξαπλωμένος στὰ πόδια τῆς μικρούλας τὴν κύτταζε μὲ βλέμμα ταπεινό.

Ἡ Καπουτσέτο τὸν ρώτησε γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ ζωή του, γιὰ τὴν εὐκινησία μὲ τὴν ὁποία ὡρμοῦσε ἐναντίον τῶν μεμονωμένων ἀνθρώπων.

— Ἀλλοίμονο, Καπουτσέτο, τῆς εἶπε τότε ὁ λῦκος. Ὅλα αὐτὰ πέρασαν πειά. Σὺ μοῦ ἔμαθες τὴν καλωσύνη, μοῦ ξερίζωσες ἀπ' τὴν ψυχὴ τὴν σκληρότητα. Ὅταν ξαναγύρισα κοντὰ στοὺς ἄλλους λύκους ἐκεῖνοι δὲν μὲ ἀνεγνώρισαν, τόσο εἶχα γίνει ἀγνώριστος. Δὲν θέλησα πειὰ νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον τῶν ἀνυπερασπίστων προβάτων... Τὸ αἷμα μοῦ φέρνει ἀπέχθεια...Τώρα δὲν εἶμαι πειὰ λῦκος. Περιπλανῶμαι ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ δάσος μοναχὸς καὶ ἀδύνατος, ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτό μου ἐναντίον ἐκείνων ποὺ μοῦ ἐπιτίθενται καὶ ἀνίκανος νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον ἐκείνων ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν ἑαυτό τους... Ἡ πεῖνα μὲ κατέβαλε. Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι χυδαῖος ἢ ἂν εἶμαι ἀγαθός, ἀλλὰ ξέρω ὅτι ἀπεχθάνομαι τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τὰ γονικά μου, ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά μου ποὺ ζοῦνε ρωμαλέα καὶ ἄγρια, χώνοντας τὰ νύχια τους μέσ' στὶς σάρκες τῶν ἀθώων.

Ἡ Καπουτσέτο χαμογελοῦσε μὲ συμπόνια.

— Καϋμένε μου, φτωχέ μου λυκούλη!... τοῦ εἶπε...

***

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξαναϊδωθῆκαν πειά.

Ἕνα βράδυ ὁ πατέρας τῆς Καπουτσέτο ἔφερε σέρνοντας στὸ σπίτι, ὅπως ἐκεῖνο τὸ ἄλλο βράδυ, ἕνα λύκο, ποὺ εἶχε δεμένη στὸ λαιμό του τὴν κόκκινη σάρπα τῆς Καπουτσέτο. Ἐκείνη μόλις τὸν εἶδε ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἡ μητέρα της ρώτησε τὸν πατέρα της.

— Τὸν σκότωσες μέσ' στὸ δάσος;

— Ὄχι. Τὸν σκότωσα ἐδῶ κοντό. Γύριζε τριγύρω ἀπ' τὸ σπίτι. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας λῦκος κατεβαίνει στὴν πεδιάδα καὶ μάλιστα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μας. Φαίνεται πὼς θὰ πεινοῦσε ὑπερβολικά.

Ὅταν ἡ Καπουτσέτο ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ κλαίη ἀκόμη δυνατώτερα.

Μόνο ἐκείνη εἶχε καταλάβει γιατὶ γύριζε ὁ λῦκος γύρω ἀπ' τὸ σπίτι... Καὶ ἴσως νὰ ἔκλαιγε ἀπὸ μετάνοια, γιατὶ μὲ τὸ νὰ τὸν κάνη ἀγαθὸ τὸν εἶχε πάρει στὸ λαιμό της.

José Franções

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,
ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ
Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων της εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς:
«Ὁ Κριεζότης», «Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες πρὸ εἰκοσιπέντε αἰώνων», «Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε τὸν Τσάρο», «Ὁ κόμης τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ, πρίγκηψ τῆς Ἱσπανίας», «Μία χειρονομία τοῦ Φουκιὲ Τενβίλ», «Ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Ἄννα», «Τὰ δῶρα τοῦ καλοῦ Θεοῦ», «Ἡ ἐκδίκησις τοῦ γέρω-θαλασσινοῦ», κλπ. κλπ.